

Lukáš 18,31-43

Vzal k sobě svých Dvanáct a řekl jim: „Hle, jdeme do Jeruzaléma a na Synu člověka se naplní všechno, co je psáno u proroků. Neboť bude vydán pohanům a budou se mu posmívat a tupit ho a plivat na něj, zbičují ho a zabijí; a třetího dne vstane.“ Oni však ničemu z toho nerozuměli, smysl těch slov jim zůstal skryt a nepochopili, co říkal. Když se Ježíš blížil k Jerichu, seděl u cesty jeden slepec a žebrol. Když uslyšel, že kolem prochází zástup lidí, ptal se, co se to děje. Řekli mu, že tudy jde Ježíš Nazaretský. Tu zvolal: „Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“ Ti, kteří šli vpředu, ho napomínali, aby mlčel. On však tím více křičel: „Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“ Ježíš se zastavil a přikázal, aby ho k němu přivedli. Když se přiblížil, Ježíš se ho otázal: „Co chceš, abych pro tebe učinil?“ On odpověděl: „Pane, ať vidím.“ Ježíš mu řekl: „Prohlédni! Tvá víra tě uzdravila.“ Ihned prohlédl, šel za ním a oslavoval Boha. A všechen lid, který to viděl, vzdal Bohu chválu.

Základ dnešního kázání jsem si nezvolila sama, je na tuto neděli předepsán. Už po staletí čte církve na poslední neděli před půstem, Masopustní neděli, tento text.

Ježíš v něm mluví o své cestě do Jeruzaléma. O tom, že bude muset trpět, bude posmíván, zabit, ale pak vstane.

Ježíš ví, co ho čeká. Ví, že to nebude takový triumf, jaký by si přáli jeho učedníci. Těm by se líbilo, kdyby Ježíš vstoupil do Jeruzaléma jako král a ujal se vlády, převzal politickou moc, udělal ve světě pořádek.

Do téhle představy úplně nepasují Ježíšova slova o utrpení. Učedníci nechápou, jak by mohl někdo trpět a zároveň vítězit. Neví, že bez utrpení na kříži, by nebylo prázdného hrobu. A není-li prázdného hrobu, ani náš hrob nebude prázdný. Znamená to, že smrt je konec. A platí: Jezme a pijme, neboť zítra zemřeme.

Učedníci slovům o utrpení nerozumí, ale těžko se na ně za to můžeme zlobit. My známe Velikonoční tajemství. Víme, že některé utrpení má smysl, že poražený může být vítězem...

A přece nám občas nejde utrpení na rozum. Nemáme rádi, když na nás přichází zkoušky. Neradi něco nebo někoho ztrácíme. Neradi vidíme, když vítězí zlo.

Kde je Bůh, že to vše dovolí? Kde je jeho moc?

Dnešní příběh nám nabízí odpověď na takovéto otázky. V tom příběhu sedí slepec u cesty před branami Jericha. Marek o něm říká, že se jmenoval Bartimaios, ale to u Lukáše nenajdeme. Víme jen, že nějaký slepec žebra před branami Jericha, když v tom uslyší, že se něco děje, najednou je všude kolem něj ruch a shon.

Slepec se ptá: „Co se to děje?“ A dostává odpověď, lidé co jdou za Ježíšem, řeknou slepému, že jde Ježíš.

V té chvíli slepý zvolá: **„Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“**

Zdá se, že musel něco o Ježíši slyšet, protože nežádá o almužnu, o peníze, chce, aby se Ježíš nad ním smiloval.

Také oslovení Synu Davidův prozrazuje jeho víru v to, že v Ježíši přichází Mesiáš. Mesiáš, o kterém proroci psali, že bude otevírat oči slepých.

Ti, kdo provázejí Ježíše, slepého okřikují, aby mlčel. Nejspíš ho neokřikuje jen 12 učedníků, ale i někdo ze zástupu dalších Ježíšových sympatizantů.

Proč? To nevíme, možná si myslí, že Ježíš má na práci důležitější věci než slepce. Už se těší na slávu, kterou Ježíš získá v Jeruzalémě.

Ti, kdo jsou Ježíšovy blízko, jeho církev, mohou být někdy překážkou těm, kteří Ježíše upřímně hledají. Církev může být na cestě ke Kristu překážkou, barikádou, ale Ježíš se nenechá svou církví zablokovat.

Ptá se slepého: **„Co chceš, abych pro tebe učinil?“** A on odpoví: **„Pane, ať vidím.“**

V původním řeckém textu oslovuje slepý Ježíše slovem KYRIE, což je nejstarší oslovení Ježíše Krista v bohoslužbě.

Ježíš řekne slepému žebrákovi: „**Prohlédni, víra tvá tě uzdravila**“, ale taky spasila a zachránila.

Onen slepý je uzdraven. Nejen tělesně, tak že vidí, tělesné uzdravení se často daří i lékařům, ale především duševně, protože hned dále slyšíme, že „**šel za Ježíšem a oslavoval Boha**“.

Pochopil to, co nepochopili učedníci, že pravá moc Mesiáše Ježíše je v tom, že uzdravuje, smilovává se. Vládne tak, že slouží. To je paradox lásky.

Ježíšova cesta vede na kříž, abychom se v těžkých chvílích nemuseli ptát, kde je Bůh.

On je s námi v našich nemocech, ztrátách i smrti.

To je smyslem dnešního textu. Ten příběh nám chce otevřít náš duchovní zrak, abychom viděli Ježíšovu moc lásky, která přináší uzdravení a spasení.

Máme se podobat slepému, který viděl to, co neviděli ostatní učedníci. Že někdy to, co je důležité, je očím neviditelné, správně vidíme jen srdcem.

Na závěr dnešního kázání tu mám ještě takový drobný dodatek:

To, že Ježíš musel trpět a že nám pomáhá nést naše utrpení, není výzvou k tomu, abychom trpěli za každou cenu, vyhledávali utrpení. Může se nám dařit dobře a nemusíme se kvůli tomu cítit hloupě. Máme za to být vděční, děkovat Bohu. Být radostné mysli a nabírat síly do budoucna.

Trápení není potřeba volat dvakrát, jednou přijde na každého z nás. Často se pojí s věrností Bohu, takže k němu máme větší předpoklady než pohané.

Pokud trápení přijde, má na něj být člověk připravený. Má si uvědomit, že o takové možnosti dopředu věděl. Má vědět, že utrpení mu neposlal Bůh. Bůh mu poslal svého jediného Syna, který nese kříž spolu s ním. Stejně jako my, ani on o svůj kříž nijak zvlášť nestál a nejraději by se ho zbavil. Stejně jako on zachovejme i my věrnost Bohu i s našimi malými či velkými kříži na zádech.

Modleme se:

Pane, ať vidíme. Ať uzříme Tvou slávu, která přijala podobu kříže, aby nás zachránila z naší beznaděje, abychom oslavovali Boha jako onen slepý, který prozřel. Amen.